

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 47. Silvester III. Tum Gregorius VI. Papæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

§. XLVII.

Sæculum XI.
A.C. 1044.

*Silvester III. Tum Gregorius VI.
Papæ.*

Interea cum Benedictum IX. (*) Papam infamis vita, rapinæ, cædes, quibus populum Romanum vexabat, in dies magis invisum & intolerabilem efficerent, ipso circa Festum Nativitatis Domini anno millesimo quadragesimo quarto, Pontificatus sui duodecimo, Roma ejecto, in ejus locum sufficitur Joannes Episcopus Sabi-

*Papeb.conat.
Desid. Casin.
Lib. 3. Dial.
Sæc. 4. Act.
Ben. tom. 2.
p. 451.*

(*) De hoc Pontifice Natalis Alexander: *Monstrum istud, & alia quædam passa est Ecclesia gemens & oppressa & Pontificem solo nomine Benedictum coluit, ut majus malum, scilicet Schisma vitaret.*

In Nota deinde ab alio opposita legitur: *Merito Baronius dubitat Benedictum IX. ætatis annorum decem vel duodecim Pontificatum quamvis malis artibus adeptum esse. Mendum esse apud Glabrum cum eodem alii opinantur, & ubi narrat, annorum fuisse circiter duodecim legendum putant circiter duo de viginti, & ubi dicit decennis egendum vicennis. In hanc abiierunt opinionem, quia testatur S. Petrus Damiani, nec ipse Glaber diffitetur, ab exordio suæ creationis usque ad finem semper luxuriis inquinatum fuisse, quod de puero decenni dici nequit. Lectoris judicium esto.*

Sæculum XI. Sabinensis, & vocatur Silvester III. (*)
 A.C. 1044.

At Simoniace ingressus, Sacram Sedem non plus tribus mensibus tenuit; nam Benedictus e potenti Comitum Tusculanorum familia ortus, propinquorum suorum auxilio urbem aggressus, denuo intra mœnia admissus est. Verum cum probra probris cumlaret, seque a Clericis & populo contemptui haberi intelligeret, recedere statuit, ut ab importunis censoribus liber flagitiis immergi posset. Itaque, acceptis mille quingentis denariorum libris, Pontificatum reliquit Joanni Gratiano Archipresbytero, ejus virtutes Romani Clerici omnes maximi faciebant. Tum Benedicto extra civitatem in prædia sua excedente Joannes Gratianus die Dominica, vigesima octava Aprilis anno 1045. Papa ordinatus, Gregorius VI. dici voluit. Sedit vero viginti circiter mensibus. Glaber Monachus, illius ævi Scriptor, Historiam suam, postquam Benedictum Papam expulsam retulit, his verbis claudit: *In ejus locum subrogatus est vir piissimus & explorata Sanctitatis, Gregorius, patria Romanus, cujus bona fama scandalum ab Antecessore ipsius datum sustulit.*

Petrus

(*) Scriptores alii huic Silvestro neutiquam inter Pontifices legitimos, sed inter Antipapas locum assignant.

Petrus Damiani Fontisavellanæ Abbas, vir jam tunc meritis clarus, datis ad Gregorium VI. Papam literis, suam, ob ejus Ordinationem, totiusque Ecclesiæ lætitiā professus est, quod cuncti sperarent, fore, ut ipso sedente, Simonia aboleretur. *Verum, inquit, quantum spei concipiendum sit, omnes ex eo metientur, quod in Ecclesia Pisauriensi futurum est. Nisi enim illa de manibus viri bujus adulteri, incesti, perjuri, furis eripiatur, perit populorum spes. Si vir pessimus in Sancta Cathedra sedere permittatur, nemo credet a Romana Sede boni aliquid proficisci posse.* Data ad eundem Papam altera epistola, dicit: *Scito, in pœnam peccatorum nostrorum fieri, quod in nostris regionibus nullus reperiatur Clericus Episcopatu dignus. Omnes bonoris fastigium affectant, quod non merentur. Nihilominus pro ratione temporis & penuria virorum idoneorum, ille Archipresbyter ad Episcopatum Forosempronianum promoveri posse mihi videtur, etiamsi hanc Dignitatem ardentissime quæsierit, cum ceteris Clericis aliquantum melior sit, & Decretum Electionis a Clericis & populo habeat. Peccatum ambitionis pœnitentia deleat, & consecratur, si hanc tibi voluntatem Deus indiderit. Id solum rogo, si hunc ordinare nolueris, ne alium, priusquam mihi communicaveris consilium, in eam Sedem evebas.*

Hist. Eccles. Tom. XIV. Y §. XLVIII.

Sæculum XI.
A.C. 1045.

§. XLVIII.

S. Petri Damiani Exordia.

vit. Sæc. 6. **P**etrus Damiani Ravennæ anno millesimo septimo natus est. Cum esset natu minimus ex magno liberorum numero, unus filiorum jam grandior ad matrem conversus exclamavit: *pro pudor! quam male sibi congruunt hæredum turba, & hæreditas angusta!* ad cujus verba mater vehementius indignata, complexis manibus vociferari, miseram se, & ipsa vita indignam, Tum parvulum lacte materno privat, & abjicit. Pusio desertus brevi fame & algore nigrescere cœpit, & sine voce languere; cum quædam mulier, quasi domestica, superveniens matrem corripit his verbis: *Nunquid, Domina, hoc matrem Christianam decet, quod non probatur esse tigridis vel leonæ? at hic forte, qui nunc ita projicitur, si ad maturam ætatem pervenerit, locum inter suos non infimum obtinebit.* Tum non ignava ad focum confidet & infantuli corpusculum calida adipe perungit, donec spiritus & color redirent. Mater quoque intimis commota visceribus prolem denuo recipit & nutrit.

Petrum deinde pueritiam necdum egressum, jamque utroque parente orbatum, aliquis ex fratribus natu majoribus,